

Tot just som a mig camí

La premiosa labor de portar endavant l'assoliment de les llibertats catalanes, té molts punts de contacte amb una d'aquelles competicions duríssimes, de caràcter esportiu, que solien apassionar-nos, per reflex, a l'època de la Dictadura. Es una lenta i fatigosa acumulació de punts, capaç d'exhaurir les forces a l'equip més ben dotat. Ningú no dirà que els equipiers de la causa catalana no responguin a la confiança en ells dipositada. D'allò que si en tenim la seguretat és que, vençuts o vencedors, ells mereixeran bé de la pàtria, ja que arribaran al final de la lluita, si no tots, alguns esclafats i exànimes.

Ja heu pogut veure, germans d'idees, quina virulència empra l'adversari per tal d'anullar-nos el joc. Totes les males arts, els cops de colze i les cosses al turmell, les càrregues més brutes i les "zancandillas" més innobles van apareixent damunt del camp amb una inconcebible benivolència de l'àrbitre. Tanmateix els nostres homes ho contrarresten tot i la partida fa el seu curs en un sentit francament favorable al nostre marcador, per bé

que no ho sigui tant com tots voldríem.

Manca molt encara a fer i bregar. L'enemic reorganitza les seves línies i uns entrenadors misteriosos i ocults no paren de donar-li consells i suggerir-li tàctiques. Tot just som a mig camí i la nostra missió de "supporters" és recolzar els qui defensen els nostres colors impregnant-los entusiasme. No caiguem en la falta, tan comú a certs clubs, d'insultar els nostres jugadors perquè no marquen o marquen poc. Si perden la força moral que els dona saber que tot el poble està darrera d'ells, aleshores sí que no marcarien.

Mantenim-nos units pel damunt de les petiteses de la vida. Avui, com sempre, la sort de Catalunya depèn de la compenetració entre els catalans. És lícit que els homes es destriïn en partits i que els partits es sots-divideixin, si voleu, en matissos. Però allò que cal que vegi l'adversari és que una superior unitat espiritual i patriòtica sura pel damunt dels refrees episodis. Som a mig camí i ens cal arribar, en forma, a la fi de la competició.

Comentaris al discurs de Lerroux

El ministre de Marina, senyor Giralt, digué que no tenia ambient el desig de Lerroux de volguer substituir els socialistes. En el problema pendent dels estatuts els socialistes no sostenen un criteri tan contrari al del cap dels radicals i comparteixen el seu criteri amb la resta del Govern. Es comprendria la situació si no hi hagués aquesta unanimitat. A més a més no es pot pensar en dissoldre les actuals Corts, i en elles el partit radical no hi té majoria. No pot pensar-se que les altres fraccions republicanes col·laboressin amb el senyor Lerroux en el Govern; ja ho va indicar així el senyor Azaña. El més lògic és que la crisi sorgeixi amb una discrepància en apreciar alguna de les qüestions pendents. D'acceptar-se les indicacions del senyor Lerroux, d'una concentració republicana en aquests moments, nosaltres hauríem de modificar el nostre criteri o ells haurien d'adherir-se al nostre.

No es pot donar ni una cosa ni l'altra.

El senyor Cordero ha dit que el discurs del senyor Lerroux li havia semblat improcedent i impolític. La crida al cap de l'Estat, que fa fer Lerroux, no ho va pensar bé.

El senyor Largo Caballero ha dit que quan un home sent greuges vers el Govern, ha de dir-ho al Parlament. Si jo hagués de fer una petició com la seva, no dubtaria pas a presentar-la al Parlament. Tant és així, que crec que he llegit malament el seu discurs o que ha estat mal feta la transcripció taquigràfica.

"El Socialista", gairebé l'únic diari de Madrid que no ha secundat la lerrouxiada, qualifica de mal discurs el parlament del cap dels radicals, i diu que correspon a un home d'irremeiable senilitat.

Pregunta si hi ha cap força que

L'Estatut al Parlament

L'obstrucció de les dretes

Ha continuat l'obstrucció agrària (?), aquesta obstrucció que, de continuar, faria que la discussió de l'Estatut no s'acabés mai més. A cada article es presenten un sens fi d'esmenes i vots particulars. L'objectiu dels agraris, no cal dir-ho, és passar temps, amuntegant obstacles i més obstacles a l'Estatut.

Això no pot seguir així. Sembla que el Govern s'ha reunit en Consell per tal de prendre una actitud categòrica. Quina? Hi ha dos camins: La reculada del Govern en la valentia que fins ara ha demostrat, o el manteniment del seu criteri radical. El temperament combatiu del senyor Azaña no permet creure en la primera. La segona solució equivaldria, però, a indicar la conveniència d'aplicar la guillotina.

Sembla que els radicals s'oposen a l'aplicació de la guillotina. No és democràtic — diuen — el procediment. L'obstrucció, pel que es veu, és més democràtica.

Què pot passar?

Si contra l'opinió dels radicals el Govern aplica la guillotina, vindrà un debat polític i com a conseqüència, el plantejament de la qüestió de confiança.

La situació és delicadíssima. El discurs de Lerroux a Saragossa no ha produït bon efecte en les esquerres. Lerroux ha dit que aquestes

hagi fet tant com els socialistes per sostenir i afirmar el nou règim.

Pregunta si al marge del partit socialista i de la U. G. T. quedaria quelcom de la República.

Afegeix que una mobilització d'aquestes forces i treu a relluir la festa del treball, hauria trobat propícies les forces extremistes.

Això ho veurà el senyor Lerroux d'una manera més clara el dia que es faci càrrec del poder.

Això fa suposar—diu—que hauríem de trobar-nos en el camí.

La pugna es descabdellarà a l'entorn d'unes conquestes que el proletariat considera inatacables, i el disegni de malbaratar-les en benefici de les classes conservadores.

Corts estan divorciades de l'opinió. Lerroux té l'obligació de demostrar-ho. D'unes Corts que han viscut dotze mesos forjant la Constitució i dictant altres lleis que consoliden l'esperit de la revolució, no es pot dir que estiguin divorciades de l'opinió.

Què passarà, doncs, quan vinguin les Corts que han de durar quatre anys? Es que es creu possible tornar als vells sistemes? Es que en la República es pot pensar en apejar, com en la monarquia, al Cap de l'Estat demanant que es dissolguin les Corts abans d'acabar la seva duració constitucional?

Amb tot això hi ha quelcom de sinistre. El discurs de Lerroux ha complagut a les dretes. Tinguem present que aquest Parlament ha foragitat a dos homes que no desitgen més que desacreditar el règim. I no oblidem, tampoc, que el ministre de Finances declarà que la República els havia de sotmetre per a no enfonsar-se. Tot el que sigui descrèdit del Parlament té una bona acollida entre els monàrquics i les forces contràries a l'actual Govern.

La vida política actual, doncs, sembla que torna a tenir quelecom de tènol i de sinistre. I cal que la República curi d'evitar-ho sigui com sigui.

El moviment vaguista de Bèlgica

S'havia dit de bon principi que el moviment vaguista de Bèlgica responia a una agitació comunista. Les notícies que van arribant aclaren les veritables causes de la vaga, els objectius de la qual estan ben definits. Són els següents:

Manteniment de les subvencions per atur forçós als assegurats i assistència eficaç als no assegurats.

Repartiment del treball, amb el control de les organitzacions sindicals.

Cessació de la reducció de sous i garantia d'un mínimum vital.

Prendre en consideració un projecte de llei fixant la durada del treball en 40 hores per setmana.

Abolició de l'impost sobre el pa.